

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **T. D.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. července 2014, č. j. KUOK 70427/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 15. října 2015, č. j. 72 A 2/2015 - 19

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 15. října 2015, č. j. 72 A 2/2015-19 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Zábřehu shledal rozhodnutím ze dne 28. dubna 2014 žalobce vinným z přestupku spočívajícího v tom, že užil k jízdě na pozemních komunikacích technicky nezpůsobilé vozidlo, které vykazovalo řadu závad a neschválených úprav (jeden chybějící a jeden neschválený upevňovací šroub kola, pneumatiky odlišných typů, chybějící sklíčko ve zpětném zrcátku, světlomety částečně zastříkané barvou, chybějící povinná výbava, neschválená vzduchová houkačka v motoru). Bezdůvodným užitím výstražného znamení (zmiňované houkačky) na parkovišti u obchodního domu na sebe, tehdy ještě nezletilý, žalobce upozornil hlídku policie. Za uvedený přestupek mu Městský úřad v Zábřehu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které ani na výzvu odvolacího

orgánu (dále též „žalovaný“) nedoplnil o jakékoliv důvody. Žalovaný tudíž jeho odvolání zamítl jako nedůvodné rozhodnutím označeným v návětí.

[2] Jelikož žalobce zmocnil ke svému zastupování v odvolacím řízení K. S. (plná moc ze dne 26. června 2014; v řízení před Městským úřadem v Zábřehu jej zastupovala jiná osoba), zaslal žalovaný své rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce žalobce X uvedenou zmocnitelem v plné moci (tu při nahlížení do odvolacího spisu předložil zmocněnec). Při doručování elektronické zprávy obsahující rozhodnutí se nepodařilo ověřit doručení adresátovi. Žalovaný následně zaslal rozhodnutí zmocněnci žalobce na jeho poštovní adresu uvedenou v plné moci prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Při doručovacím pokusu učiněném dne 31. července 2014 nebyl adresát zastižen. Písemnost byla uložena a připravena k vyzvednutí, adresátovi byla na místě zanechána výzva k vyzvednutí zásilky. Adresát si ji v zákonné úložní lhůtě nevyzvedl a dne 11. srpna 2014 nastala fikce doručení. Následujícího dne 12. srpna 2014 byla písemnost vhozena do schránky adresáta.

[3] Usnesením označeným v návětí Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“) odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného jako opožděnou. Neztotožnil se s tvrzením žalobce, že mu předmětné rozhodnutí bylo platně doručeno až dne 12. února 2015, kdy je substitut zmocněnce žalobce předal zmocněnci žalobce K. S. Žalovaný měl podle žalobce správně své odvolací rozhodnutí vypravit na doručovací adresu jeho zmocněnce Y. K tomu žalobce předložil soudu jako důkaz písemnost označenou „Sdělení doručovací adresy“, datovanou dnem 28. května 2014, v níž jeho zmocněnec žádá všechny krajské úřady v ČR a Ministerstvo dopravy, aby mu veškeré písemnosti doručovaly na žalobcem uvedenou elektronickou adresu, a dále čtyřřádkový dokument, jenž má potvrzovat doručení uvedené písemnosti žalovanému téhož dne, tedy 28. května 2014. Krajský soud však s odvoláním na dřívější judikaturu svou i Nejvyššího správního soudu konstatoval, že postup žalobcova zmocněnce ve správním řízení vykazoval znaky zneužití práva, jelikož „*zmocněnec poskytl správnímu orgánu elektronickou adresu, na kterou bylo problematické doručování*“, přičemž „*jde o procesní strategii, která je předem připravená a jíž je advokát zastupující žalobce i zmocněnec žalobce ve správním řízení dobře znám správním úřadům i soudům v rámci celé ČR*“. Podle krajského soudu bylo tudíž určení doručovací adresy zmocněnce žalobce neplatné, rozhodnutí bylo žalobci platně doručeno dne 11. srpna 2014 a žaloba tak byla podána po zákonné dvouměsíční lhůtě zakotvené v § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. V ní namítal, že krajský soud ve své argumentaci zcela pominul žalobní bod spočívající v tom, že rozhodnutí žalovaného mělo být doručováno na odlišnou elektronickou adresu, než na kterou je žalovaný doručoval. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[6] Krajský soud skutečně ve svém rozhodnutí zcela opomenul vypořádat jeden z žalobních bodů, jenž má vliv na posouzení včasnosti žaloby. Ačkoliv v úvodním shrnutí výslovně zmiňuje žalobcovu námitku, že *„žalovaný rozhodnutí zmocněnci dříve nedoručil, neboť je nevypravil na doručovací adresu Y"*, v dalším textu už se jí blíže nevěnuje. Usnesení krajského soudu je podrobně odůvodněno, pokud jde o postup žalovaného poté, co se mu nepodařilo prokazatelně doručit odvolací rozhodnutí na elektronickou adresu žalobcova zmocněnce uvedenou v plné moci, tj. X. Krajský soud věnuje ve své argumentaci velkou pozornost otázce, proč se domnívá, že určení elektronické adresy pro doručování a následný postup žalobcova zmocněnce měly rysy zneužití práva a procesní obstrukce. Neuvádí však, zda určení odlišné elektronické adresy zmocněncem podáním ze dne 28. května 2014 vzal za prokázané a zda by se eventuálně jeho úvahy vztahovaly i na tento úkon. Ani z kontextu přitom nelze takové rozšíření úvah krajského soudu dovodit, neboť u adresy X argumentuje krajský soud mimo jiné i tím, že zmocněnec nepotvrdil doručení odvolacího rozhodnutí. Tento argument u elektronické adresy Y použít nelze, neboť na tuto elektronickou adresu se žalovaný o doručení ani nepokusil.

[7] Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než usnesení krajského soudu zrušit pro nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jelikož krajský soud zjevně opomněl přezkoumat žalobní námitku (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005 č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Její zhodnocení je přitom nutnou podmínkou pro označení žaloby jako opožděné. V dalším řízení by se krajský soud tedy měl vyrovnat nejprve s tím, zda žalobce prokázal své tvrzení, že žalobce, resp. jeho zmocněnec určil žalovanému odlišnou elektronickou adresu pro doručování (tj. adresu Y z údajného podání ze dne 28. května 2014, jež se ani ve správním spise nenachází, oproti adrese X uvedené v pozdější plné moci ze dne 26. června 2014 předložené zmocněncem žalobce při nahlížení do spisu v odvolacím řízení) a případně se vyjádřit k otázce, zda žalovaný postupoval správně, když místo elektronické adresy zmocněnce Y, uvedené v písemnosti ze dne 28. května 2014, doručoval na (později udanou) elektronickou adresu X obsaženou v předložené plné moci ze dne 26. června 2014. Ve světle těchto prvotních úvah by se pak mohly závěry krajského soudu o zneužití práva žalobce ukázat jako nadbytečnými, neboť by se v posledku právní otázka řešená soudem mohla – v rámci žalobních bodů – omezit na posouzení, zda žalovaný poprávu přistoupil k doručení rozhodnutí postupem podle § 19 odst. 8, případně § 19 odst. 9 správního řádu. V takovém případě by pak bylo zřejmé, že žaloba byla vskutku podána opožděně a má být odmítnuta.

[8] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a usnesení krajského soudu zrušil. Krajský soud, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudí žalobu, resp. nejprve její včasnost znovu.

IV. Náklady řízení

[9] V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu